

изнапрѣдъ бѣгахъ. Знаѣхъ сичкиѣ, че е мѣчно да имашъ работа съ оня буенъ и браненъ таборъ, който бѣ позватъ съ име запорожска войска, която на гледъ бѣ и своеволна и неустроена, а изиѣтрѣ бѣ строина и нагласена за бойно време. Конницитѣ карахъ полека, да не тегне и да се не уморяватъ коніетѣ, пѣшитѣ врьвѣхъ будно слѣдъ колатъ, и сичкий таборъ караше само пошѣтъ, а денѣ избираше мѣста пустинни и незаселени дубрави, които бѣхъ тогава доста, и почивахъ. Распраштахъ напѣдъ соглядатае да распитватъ и узнаватъ, дѣка, што и какво. И често тамъ, дѣто ги и не чакахъ, явявахъ се отведиѣхъ — и сѣки се прѣштаваше тогава съ живота си: пожаръ загърне селата; добитѣкъ и коніе убиватъ на мѣста, ако не можѣхъ да ги откаратъ съ войската. Да ги погледнешъ, като че на свадба стивахъ, а не на бой. Косата настрѣхва сега човѣку отъ онога страшно свирѣпство въ оня полудивъ вѣкъ, което донесохъ насѣдѣ запорожцитѣ. Избити младенци, отрѣзани цици на жени, одрана кожата на нѣкои до кълѣнне и пуснати; съ една рѣчь — безъ милость плаштахъ казацитѣ преднитѣ борчове. Егуминѣтъ на единъ мѣнастирь, като чу, че идѣтъ, прати двоица калугере, да имъ кажѣтъ, че не е хубаво това, што правѣтъ, че между запорожцитѣ и правителството има согласие, че тѣ поставѣватъ своитѣ длѣжности къмъ краля и съ това заедно и сѣко народно право. „Кажи на владиката отъ мене и отъ сичкиѣ запорожци“, отговори войводата. „да се не бои отъ ништо; сега си казацитѣ оште палѣтъ лумитѣ.“ И пламнѣхъ онова величественно аббатство¹⁾ отъ буенъ пламикъ, и стоѣхъ навѣсени между раздѣленитѣ огнени волни ония колосални готически²⁾ прозорци. Таборе калугере, еврее, жени изведиѣхъ исполѣннихъ градиштата. Ако ли пратѣше, макаръ не у време, правителството помошѣ отъ нѣколко полковъ, тѣ или ги не нахоѣхъ, или се уплашѣхъ, обрѣштахъ грѣбъ предъ тѣхъ и бѣгахъ на лютитѣ си коніе, като попарени. Но по некога краљовитѣ военачалници се и омирахъ на запорожцитѣ.

И тука вѣй-много се опитвахъ нашитѣ млади казаки; тѣ не обичахъ грабежъ, плѣчка и слабъ неприятель, а горѣше имъ сръдце да се

1). Мѣнастирь.

2). Колосъ — безъ нѣбра голѣмъ. Въ архитектурата готически стилъ се казва, кога страдето вѣрни заторе островърхо. Отъ него се отлича византийский стилъ съ зубета и козелати линии.